

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej  
w S.

przeciwko B. M.-N., J. B. i P. sp. z o.o. S.K.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz każdego z pozwanych kwoty  
po 980 zł (dziewięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem  
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 marca 2016 r., którym Sąd Apelacyjny - po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 października 2014 r., oddalającego powództwo o ochronę dóbr osobistych i zasądzenie kwoty 50 000 zł na cel społeczny - dokonał zmiany zawartego w tym wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu, natomiast w pozostałej części apelację oddalił i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego. Powołując się na podstawę określoną w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację i orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na przesłankę wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie zachodzi potrzeba „...wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, dotyczących statusu (legitymacji) Kasy Krajowej w zakresie ochrony dobrego w przypadku „zbiorowego”

pomówienia spółdzielczych kas oszczędnościowo - kredytowych...”, ze względu na rozbieżności wstępujące w orzecznictwie sądów powszechnych.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Konieczne jest ponadto wykazanie, że wyjaśnienie wątpliwości, z powodu których doszło do rozbieżności w orzecznictwie sądów będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, gdyż nie wskazała konkretnych przepisów wywołujących poważne wątpliwości, które - jej zdaniem - stały się przyczyną rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie wyjaśniła na czym te wątpliwości polegają, nie wykazała, że w orzecznictwie rzeczywiście występują rozbieżności i w związku z tym zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów ze względu na ich znaczenie dla praktyki sądowej i dla rozstrzygnięcia złożonej skargi kasacyjnej. Nie jest wskazaniem przepisów wymagających wykładni sumaryczne powołanie się na „...art. 43 k.c. w zw. z art. 41 ust. 1 i 2, art. 42 i art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo - kredytowych...”. Nie jest również wykazaniem, że zachodzą rozbieżności w orzecznictwie sądów powołanie niepublikowanych wyroków sądów powszechnych w sprawach cywilnych i karnych bez dołączenia ich odpisów bądź kserokopii i bez wyjaśnienia czego mają dotyczyć rozbieżności.

Skarżąca nie podjęła nawet próby przytoczenia argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen ani próby wykazania, że ogólnikowo zasygnalizowany przez nią problem prawny wywołuje poważne wątpliwości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz z § 2 pkt 5, § 8 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aw

jw